

ใบงานที่ ๓ เรื่อง การเขียนแสดงความคิดเห็นจากเรื่องสั้น
หน่วยการเรียนรู้ที่ ๑๔ เรื่อง สมุดมิตรภาพ
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ ๓ เรื่อง การอ่านเรื่องสั้นจรโลงใจ
รายวิชา ภาษาไทย รหัสวิชา ท๑๖๑๐๑ ภาคเรียนที่ ๒ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านเรื่องสั้น “เพื่อนเก่า” แล้วเขียนแสดงความคิดเห็นจากเรื่อง

“เพื่อนเก่า”

กิตติศักดิ์ ศรีแก้วบวร

เรื่องย่อ

พอวัยล่วงเลย ผ่านพ้นช่วงกลางคนมาอย่างช้าวัยเด็ก ผมก็รู้สึกชีวิตเริ่มโหยหาอดีตมากขึ้น ยิ่งไม่ได้พำนักอยู่ในบ้านเกิด ด้วยต้องมาทำงานอยู่ต่างจังหวัดนับสิบปี วันเวลาเก่า ๆ มักจะย้อนเข้ามาในห้วงคำนึง คิดถึงเพื่อน คิดถึงครู คิดถึงโรงเรียน ยิ่งไปกว่านั้นทุกเหตุการณ์ ทุกวีรกรรม ยังคงถูกเก็บไว้ในลิ้นชักแห่งความทรงจำ ที่แง้มเปิดออกมาเมื่อใด รวาก็ว่าทุกเรื่องราวเพิงผ่านมาเมื่อวานนี้เอง

อีกปีเดียวผมก็จะห้าสิบแล้ว เพื่อนวัยเดียวกันเริ่มมีอันเป็นไปทีละคน บางคนตายไปแล้วแต่ก็เหมือนยังอยู่ บางคนยังอยู่แต่ก็เหมือนตายจากกันไปแล้ว และได้ข่าวครูที่เคยประสิทธิ์ประสาทวิชาค่อยๆ ล้มหายตายจากไปถี่ขึ้น ประหนึ่งใบแก่ของไม้ใหญ่ทยอยกันผลัดใบลง จนคิดว่าป่านี้อคงไม่เหลือครูที่เคยอบรมสั่งสอนในวัยเยาว์หลงเหลืออยู่อีกแล้ว

แต่พอทราบข่าวว่า ครูเก่าซึ่งเคยสอนตอนประถมที่พัทลุง อาจยังมีชีวิตอยู่ท่านหนึ่ง ผมก็พยายามสืบเสาะทุกวิถีทาง เพื่อให้ได้ที่อยู่ปัจจุบันของท่านมา และตั้งปณิธานขอให้ได้กราบครูผู้มีพระคุณท่านนี้อีกสักครั้ง

ครูนงรามเคยสอนวิชา ภาษาอังกฤษ ผมกับเพื่อน ๆ ตอนอยู่ ป.๖ สมัยนั้นพวกเรายังวัยกระเตาะ เพิ่งสิบเอ็ดสิบสองปีกันเห็นจะได้ ภาพครูในปัจจุบันจึงสุดจะคาดเดา ผมเริ่มต้นโดยติดต่อไปยังโรงเรียนเก่า ทว่าได้รับแจ้งกลับมาว่า หลังรุ่นผมจบการศึกษา ครูนงรามย้ายไปสอนโรงเรียนแถบภาคกลาง ไม่มีข้อมูลอื่นใดอีก ทั้งที่อยู่หรือเบอร์โทรศัพท์ ผมจึงมาสืบหาจากญาติของครู แต่ก็คว้าน้ำเหลว ญาติห่างๆ ของครูบอกว่าไม่ได้ติดต่อกันนานมาแล้ว

เหมือนจะมืดไปแล้วเจ็ดด้าน แต่ผมยังไม่ถอดใจ พยายามหาหนทางอื่นเพื่อติดต่อครูให้จงได้ วินาทีนั้นผมนึกถึงอินเทอร์เน็ต ‘กูเกิล’ อาจเป็นด้านที่แปดซึ่งมีแสงสว่างรออยู่ แต่หากครูแต่งงานมีครอบครัว ต้องเปลี่ยนนามสกุลตามสามี การสืบค้นข้อมูลก็คงเป็นเรื่องยากขึ้นไปอีก ผมเริ่มหายใจไม่ทั่วท้อง ขณะพิมพ์ชื่อ-นามสกุลของครู ตามด้วยกดปุ่มค้นหาข้อมูล กระจุกที่ปรากฏหน้าจอ ล้วนแล้วแต่เป็นข้อมูลของผู้ที่มีชื่อหรือนามสกุลซึ่งสะกดคล้ายๆ กันกับครูแทบ

ทั้งสิ้น ผมเป่าปาก รู้สึกผิดหวัง เมื่อลื่นผ่านหน้าแรกไป โดยไม่มีเบาะแสใดๆ ให้ตามต่อได้เลย กระทั่งไล่อ่านไปในหน้าที่สอง มีกระทู้ของเพจไทยแลนด์เวิลด์เพจเจส แสดงชื่อ-นามสกุลของครูที่ถูกต้อง ระบุภูมิลำเนา พร้อมหมายเลขโทรศัพท์บ้าน ข้อมูลสั้นๆ นั้นทำเอาหัวใจผมพองโตใจเต้นไม่เป็นสำเลยทีเดียว

หลังได้คุยโทรศัพท์ทางไกลกับครูนงรามวันนั้น จึงทราบว่าครูเกษียณราชการมาหลายปี ยังครองโสดและใช้ชีวิตอยู่ที่อัมพวา สมุทรสงครามตลอดมา ตั้งแต่ย้ายภูมิลำเนาไปจากปักข์ได้ นับว่าโชคชะตายังเข้าข้างผมกับเพื่อนพ้องไม่น้อย ท้ายที่สุดเราก็ตามหาครูจนเจอ ก่อนหน้านี้ผมกับเพื่อน ๆ เคยนัดพบปะกันมาบ้างแล้ว

การสื่อสารยุคใหม่ช่วยให้เราติดต่อกันสะดวกและรวดเร็วขึ้น พอได้ข้อมูลของครู ผมจึงแจ้งไปยังไลน์กลุ่ม เพื่อนัดรวมตัวกันที่อัมพวาในอีกหนึ่งเดือนถัดมา แม้เพื่อนที่ทราบข่าวประสงค์จะมาร่วมงานพบปะที่กำลังจะมีขึ้น แต่หลายคนก็จำต้องล้มเลิกความตั้งใจ ยอมปล่อยให้โอกาสสำคัญหลุดลอย จากสารพันปัญหาอันส่งผลกระทบต่อการเดินทาง ขณะที่บางส่วนยังไม่สามารถติดต่อได้

เราสืบกว่าคนไปถึงบ้านครูตอนสายวันหนึ่งของเดือนมีนาคม ผมเห็นหญิงวัยต้นเจ็ดสิบยืนรอรับพวกเราหน้ารั้วบ้าน อดีตครูสอนภาษาอังกฤษสุดเปรี๊ยะ แต่งตัวโฉบเฉี่ยวน่าสมัยที่สุดในโรงเรียน บัดนี้ก็ยังคงมีร่องรอยเหล่านั้นปรากฏให้เห็น ครูนงรามรูปร่างผอมบาง งามสมวัย สุขภาพแข็งแรงและกระฉับกระฉ่งกว่าที่เราคิดกันเอาไว้เสียอีก

“ครูคงทำบุญร่วมกับพวกเธอไว้ ถึงได้มาพบกันอีกนะ” ครูนงรามเอ่ยทักทายขึ้นเป็นประโยคแรก ดวงตาฉายประกายปลื้มปีติ น้ำตารื้นขณะกวาดสายตามองพวกเรา หลังจากนั้นเพื่อนๆ จึงทยอยเข้าสวมกอดครู สลับถามไถ่กันเสียงเจื้อยแจ้วจนแทบไม่มีช่องว่างให้ผมพูดแทรก ผมปล่อยให้เพื่อนเดินไปลวงหน้า ผ่านบริเวณสวนหย่อมและแปลงผักสวนครัวเล็ก ๆ ตามครูเข้าในบ้าน ขณะนี้กลิ่นชื้นได้กลิ่นของขึ้นหนึ่งไว้ จึงย้อนกลับไปที่รถอีกครั้งเพียงลำพัง บ้านครึ่งปูนครึ่งไม้สีขาวของครูหลังนั้น ไม่ได้หรูหรา หากแต่ดูอบอุ่น ภายในห้องรับแขกจัดวางข้าวของเครื่องใช้อย่างเป็นระเบียบ ด้านหนึ่งเปิดหน้าต่างรับลมจากแม่น้ำ ชูรับแขกถูกจัดวางชิดผนัง เพิ่มพื้นที่กลางห้องวางโต๊ะยาวพร้อมเก้าอี้ เตรียมอาหารว่างมากมายไว้ต้อนรับพวกเรา ผิงตรงข้ามมีตู้ไม้ใส่ของเก่าเก็บ โกลั๊กันเป็นตู้เสมออ่าววางโทรทัศน์ ผิงอีกด้านเรียงรายด้วยภาพถ่าย บ้างสีบ้างขาว-ดำ ในกรอบหลากหลายขนาด แขนงเกือบเต็มพื้นที่ ราวแกลเลอรีแสดงภาพถ่ายของศิลปินดัง ส่วนใหญ่เป็นภาพครูขณะร่วมกิจกรรมจิตอาสาอันน่าประทับใจ รวมทั้งภาพในอิริยาบถต่างๆ พร้อมเพื่อนพ้อง ขณะท่องเที่ยวทั้งในประเทศและต่างประเทศหลายมุมโลก เป็นที่ตื่นตาของพวกเราเมื่อได้เดินดูอย่างชื่นชม

พอเห็นว่าได้เวลา ผมถือโอกาสเป็นตัวแทนของเพื่อนทั้งหมด มอบของขวัญชิ้นพิเศษที่เตรียมมา เป็นที่ระลึกสำหรับครู มันเป็นภาพถ่ายหน้าเสาธงของพวกเราพร้อมคณะครูในวันจบการศึกษาชั้นประถมปลาย ขยายใหญ่ แต่งสีซีเปีย ใส่กรอบไม้เรียบ ๆ แต่ดูทรงคุณค่า

“โอ้ สวยมาก ชอบใจลูกทุกคนจริง ๆ” ครูนงรามยิ้มพราย แม้จะผ่านมานานาน แต่แววตาเปี่ยมเมตตาคุณนั้ยังไม่เปลี่ยนแปลง ก่อนก้มพินิจในภาพตรงกลุ่มเด็กผู้ชายที่ยืนเรียงแถวบน

พลางเอ่ยขึ้น “นี่นายพีระ อดุลย์ เชียงชาย...ใช่มั๊ย?” แล้วซ้อนตามอง “มากันครบทั้งสามคนเลยนะ” “สูงโปร่งนี้หัวหน้าห้องของเรา...กิตติชัย” ครูนงรามชี้ค้ำตรงกลางภาพ แล้วเงยหน้ายิ้มปริ้มมายังผม ก่อนวางสายตาไปในภาพเก่าอีกครั้ง

“นายเอกรัฐ... เมื่อก่อนตัวขาวผมทองเหมือนลูกฝรั่ง ตอนนี่กลายเป็นลุงแซมใส่แว่นตาไปเสียแล้ว” ครูนงรามหันไปส่ายออกคนที่รูปร่างท่วมซึ้นผิวดำมืดดำ แต่ยังคงบุคลิกขี้เล่น คอยสนุกแต่ทว่าแฝงความจริงจึ้นเป็นบางครั้งว เปลี่ยนบรรยากาศซาบซึ้นเป็นครึกรึ้นเฮฮาซึ้นมาทันใด “ตัวเล็กสุด...วิเชษฐุ์ใช่มั๊ย” ครูทำท่าเหมือนนึกอะไรซึ้นมาได้ “มาถึงโรงเรียนแต่เข้าก่อนใครทุกวันเลย”

“ต้องรีบมาแต่โกโห้ เพราะต้องมาลอกการบ้านเพื่อนครึบครึ” เชียงชายโพล่งซึ้น เพื่อน ๑ ระเบิดหัวเราะกันยกใหญ่ ขณะเจ้าตัวสายหัว ยิ้มหน้าแดง

“นี่แม่อิงอร ชฎาพร ยุภารัตน์...สินะ” ครูเลื่อนสายตาลงมาตรงแถวนั่งของเด็กผู้หญิง

“แต่ก่อนร้องไห้ซึ้มูกโป่งเวลาถูกครึดุ ตอนนี่ยังเป็นอยู่ไหม” ครูนงรามปรายตาเย้ายุภารัตน์ “ตอนนี่หนูได้เป็นแม่พิมพ์เหมือนครึแล้วนะคะ จะทำตัวเหมือนแต่ก่อนให้เด็กๆ เห็นจะไม่ได้แล้วคะ” ยุภารัตน์แก้เก้ออย่างภาคภูมิใจ “โอ ครึดีใจด้วยจริง ๑ แล้วกั้ยินดีกับความสำเร็จของลูกทุกคนด้วยคะ ฝากบอกคนที่ไม่ได้มาวันนี้ด้วยนะ”

ให้เขียนแสดงความคิดเห็นจากการอ่านเรื่อง “เพื่อนเก่า” อย่างมีเหตุมีผล (๗-๙ บรรทัด)

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ชื่อ.....นามสกุล.....ชั้น.....เลขที่.....